

Griffienummer :

Repertoriumnummer : 1447

Verstekvonnis : - Griffienummer : 2038/99

- Veroordelingsnummer(s) : 4636 - 4637

Vonnisdatum : 14.06.2005

PRO JUSTITIA

De Correctionele Rechtbank van het arrondissement Hasselt,
13de kamer, spreekt het volgende vonnis uit:

INZAKE HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

1/ , metaalbewerker, geboren
, wonende te

2/ , bediende, geboren
, wonende te

IN VERZET tegen een vonnis van de correctionele rechtbank van het arrondissement Hasselt, 13° kamer, bij verstek tegen hen uitgesproken in datum van : 21.12.1999.

VERDACHT VAN TE : vastgesteld op 17 juni 1994.

als (mede)eigenaar(s) die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting heeft toegestaan of gedoogd en die tot de werken opdracht heeft gegeven

op het onroerend goed gelegen te gekadastreerd of geweest
zijnde , eigendom van :
, metaalbewerker, geboren
wonende te en
, bediende, geboren
wonende te

Verbouwingswerken te hebben doorgevoerd aan een vergunde bergruimte en kelder met als resultaat een woning in strijd met de schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen d.d. 03.06.91 (verlengd d.d. 18.05.92) en de regularisatievergunning d.d. 21.02.94.

En vanaf 17 juni 1994 voormeld bouwwerk in stand te hebben gehouden.

VERBETERING EN AANVULLING:

Verdacht van te

- A. tussen 17 juni 1992 en 17 juni 1994, op een niet te bepalen data, in meerdere malen, verbouwingswerken te hebben doorgevoerd aan een vergunde bergruimte en kelder en dit in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 3 juni 1991 en de regularisatievergunning van 21 februari 1994,
- B. vanaf 17 juni 1994 tot 9 januari 1998 (bevel tot dagvaarding), dit bouwwerk in stand te hebben gehouden.

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de gemachtigde ambtenaar of het college van burgemeester en schepenen, in toepassing van art. 65§1 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw - thans art. 68§1 Besluit van de Vlaamse regering d.d. 22 oktober 1996 tot wijziging van het Besluit van de Vlaamse regering van 24 september 1996 tot coördinatie van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw;

- de plaats te herstellen in de oorspronkelijke toestand;

en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 5.000 Fr. per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te op 16.01.1998,
en ambtshalve ingeschreven.
Ontvangen : 964 frank. De Bewaarder (

Welk vonnis vermeldt :

eerste beklaagde :

- Verklaart beklaagde plichtig aan de feiten zoals omschreven in de inleidende dagvaarding en nader gepreciseerd qua tijdsbepaling.
- Veroordeelt beklaagde tot een geldboete van **DRIEHONDERD FRANK**, gebracht op ZESTIGDUIZEND FRANK, door verhoging met 1.990 decimen, subsidiair een gevangenisstraf van ZESTIG DAGEN.
- Verplicht beklaagde, bij toepassing van art. 28 en 29 der wet van 01.08.1985 en art. 58 KB. 18.12.1986, zoals gewijzigd door art. 3 der wet van 24.12.1993, tot betaling van **EEN bijdrage van TIEN frank, gebracht op TWEEDUIZEND frank**, door verhoging met 1.990 decimen.
- Verwijst beklaagde tevens tot de kosten der publieke vordering, begroot op de som van **1.001 frank**, doch niet inbegrepen de kosten van betekening van huidig vonnis, welke eveneens door beklaagde dienen gedragen.
- Legt aan de veroordeelde tevens een vergoeding op van **1.000 frank**, overeenkomstig het artikel 91 van het K.B. van 28 december 1950, zoals gewijzigd bij artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993.

tweede beklaagde :

- Verklaart beklaagde plichtig aan de feiten zoals omschreven in de inleidende dagvaarding en nader gepreciseerd qua tijdsbepaling.
- Veroordeelt beklaagde tot een geldboete van **DRIEHONDERD FRANK**, gebracht op ZESTIGDUIZEND FRANK, door verhoging met 1.990 decimen, subsidiair een gevangenisstraf van ZESTIG DAGEN.
- Verplicht beklaagde, bij toepassing van art. 28 en 29 der wet van 01.08.1985 en art. 58 KB. 18.12.1986, zoals gewijzigd door art. 3 der wet van 24.12.1993, tot betaling

van **EEN bijdrage van TIEN frank, gebracht op TWEEDUIZEND frank**, door verhoging met 1.990 decimen.

- Verwijst beklaagde tevens tot de kosten der publieke vordering, begroot op de som van **1.001 frank**, doch niet inbegrepen de kosten van betekening van huidig vonnis, welke eveneens door beklaagde dienen gedragen.

- Legt aan de veroordeelde tevens een vergoeding op van **1.000 frank**, overeenkomstig het artikel 91 van het K.B. van 28 december 1950, zoals gewijzigd bij artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993.

*** *** ***

- Beveelt het herstel van de plaats in de vorige staat, hetgeen impliceert de strikte naleving van de bouwvergunning van 18 mei 1992, zoals verlengd op 21 februari 1994 en dit binnen **de DRIE MAANDEN** nadat huidig vonnis in kracht van gewijsde getreden is en beslist dat het College van burgemeester en schepenen of de gemachtigde ambtenaar, ingeval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, daarin op kosten van beklaagden kan voorzien.

- Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door haar gekozen plaats.

- Zegt dat de veroordeelden gehouden zijn alle uitvoeringskosten verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de Beslagrechter;

- Veroordeelt beklaagden daarenboven tot een dwangsom van 5.000 frank per dag vertraging bij niet uitvoering van huidig vonnis binnen de gestelde termijn.

*** *** ***

Gelet op de stukken van het rechtsgeding.

Gehoord in openbare zitting:

- het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

- Mr. , advocaat te , vertegenwoordigt
beklaagden, die ter zitting niet verschenen.

*** *** ***

Het verzet is regelmatig naar de vorm en werd tijdig ingesteld; het is derhalve ontvankelijk.

De rechtbank stelt vast dat het verstek aan het persoonlijk toedoen van beklaagde te wijten is.

Het vonnis van 21 december 1999 is vervallen.

De dagvaarding dient als volgt te worden verbeterd en aangevuld:

Verdacht van te

- A. tussen 17 juni 1992 en 17 juni 1994, op een niet te bepalen data, in meerdere malen, verbouwingswerken te hebben doorgevoerd aan een vergunde bergruimte en kelder en dit in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 3 juni 1991 en de regularisatievergunning van 21 februari 1994,
- B. vanaf 17 juni 1994 tot 9 januari 1998 (bevel tot dagvaarding), dit bouwwerk in stand te hebben gehouden.

1.

De ten laste gelegde feiten worden thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd bij Decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002), 4 juni 2003 (B.S.22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004).

Aan de constitutieve elementen van de ten laste gelegde misdrijven en aan de minimale crop gestelde straffen werd echter niet geraakt.

2.

Beklaagden zijn de mede-eigenaar van een onroerend goed gelegen te , kadastraal gekend onder .

Voor zover de strafvordering betrekking heeft op de oprichting van de bouwwerken, is ze vervallen door verjaring.

Voor zover de strafvordering betrekking heeft op de instandhouding van de bouwwerken, is ze niet vervallen door verjaring; deze feiten vormen een voortdurend misdrijf waarvan de verjaring pas begint te lopen als de delictuele toestand ophoudt of vanaf het laatst strafbare feit, te weten 9 januari 1998, datum van bevel tot dagvaarden.

Dit perceel ligt binnen de grenzen van een agrarisch gebied (gewestplan ,ggk. bij K.B. van 22 maart 1978).

Bij besluit van het college van burgemeester en schepenen van 3 juni 1991 werd een bouwvergunning voor het bouwen van bergplaatsen bij een bestaande kippenstal verleend.

Bij M.B. van 6 september 1996 werd de regularisatieaanvraag van beklaagden afgewezen.

Het staat vast dat de niet vergunde bouwwerken zonder de rechtens vereiste stedenbouwkundige vergunning worden in stand gehouden in de geïncrimineerde periode.

3.

Bij arrest nr. van 19 januari 2005 vernietigt het Arbitragehof in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden «, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg ».

Het derde lid van artikel 146 DORO luidt thans: *“De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.”*.

De telastelegging is geen inbreuk bedoeld in artikel 146, eerste lid, 4° en 5° DORO.

De bewezen inbreuk situeert zich volgens het gewestplan in agrarisch gebied.

De strafsanctie voor de instandhouding van de bewezen inbreuk geldt in dit geval niet (meer).

4.

Een misdrijf is een door de wet omschreven gedraging waaraan de wet een straf vastknoopt (in dezelfde zin: C.J. VANHOUDT en W. CALEWAERT, *Belgisch Strafrecht*, Gent, E. Story Scientia, 1976, nr. 516; L. DUPONT en R. VERSTRAETEN, *Handboek Belgisch Strafrecht*, Leuven, Acco, 1990, nr. 242; C. VAN DEN WYNGAERT, *Strafrecht, Strafprocesrecht & Internationaal Strafrecht in hoofdlijnen*, Antwerpen, Maklu, 2003, 136). Er is slechts sprake

van “*decriminalisering*” wanneer de wet zowel de inbreuk als de eraan verbonden strafsanctie schrapt (C. VAN DEN WYNGAERT, *o.c.*, 51). Krachtens artikel 78 Sw. is een misdrijf verschoonbaar in de gevallen bij de wet bepaald.

Artikel 146, eerste lid, 1° DORO bepaalt dat (o.m.) het uitvoeren, voortzetten en instandhouden van handelingen, werken en wijzigingen zonder de krachtens artikel 99 DORO verplichte voorafgaande vergunning gestraft wordt met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en met een geldboete van € 26 tot € 400.000 of met één van deze straffen alleen. De strafsanctie voor de instandhouding van die handelingen, werken en wijzigingen geldt krachtens artikel 146, derde lid DORO evenwel niet wanneer die niet gelegen zijn in de in artikel 146, vierde lid DORO vermelde ruimtelijk kwetsbare gebieden (in dezelfde zin: F. PETILLION, *RABG* 2003, 825-826; S. LUST, “Het handhavingsdecreet terug naar af”, *T.R.O.S.* 2004, (194), 195, en S. LUST, “Recente ontwikkelingen in het ruimtelijkeorderingsrecht”, in M. BOES (ed.), *Brugge, Die Keure, Themis* 26, 2004, 16 en S. LUST, “Stedenbouwstrafrecht: een status questionis”, *C.D.P.K.* 2004, (512), 523 die erop wijst dat de decreetgever “*de lijst van strafbare gedragingen van artikel 146 al. 1 DRO niet [heeft] gewijzigd, en het principe van de strafbaarheid van de instandhouding van onwettig verrichte werken, handelingen of wijzigingen ... dus onverkort [heeft] behouden*” en dat “*de decreetgever aan dit principe de regel toe[voegt] dat “de strafsanctie niet geldt” behalve in drie welbepaalde gevallen*”; P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, *Handhavings- en verjaringsdecreet Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw*, Brussel, Larcier, 2004, nr. 21).

Het Arbitragehof heeft zich niet uitgesproken of het bepaalde in artikel 146, derde lid DORO een strafuitsluitingsgrond dan wel een wijziging van de strafbaarstelling is (Arbitragehof, nr. van 19 januari 2005, overweging B.7; het is onterecht dat sommige auteurs menen dat het Arbitragehof dat wel zou hebben gedaan in het arrest nr. van 22 juli 2004: S. LUST, *C.D.P.K.* , *T.R.O.S.* 2004, 196; J. GHYSELS, “Instandhoudingsmisdrijf stedenbouw. Afschaft of niet?”, *NjW* 2004, ; D. VAN HEUVEN en J. BELEYN, “Verjaring van stedenbouwmisdrijven”, *NjW* 2004, die ten onrechte aanvoeren dat het Arbitragehof artikel 146, derde lid DORO lijkt te interpreteren als “*veeleer drie werkelijk onderscheiden strafbaarstellingen*”). Het Hof van Cassatie had reeds de gelegenheid om te beamen dat de decreetgever met deze inlassing bij decreet van 4 juni 2003 heeft gewild om in die welbepaalde gevallen “*de strafsanctie niet verder te doen gelden*” (Cass., 23 november 2004, A ; idem: Antwerpen, 19 november 2003, , 1318).

Het bepaalde in artikel 146, derde lid DORO is de uitzondering op de regel in artikel 146, eerste lid, 1° DORO en is ook duidelijk (anders doch ten onrechte: S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 525, *T.R.O.S.*, 195; J. GHYSELS, *l.c.* 1303; P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, *o.c.* nr. 21-22; I. VAN GIEL en Y. LOIX, “Vernietigingsarrest Arbitragehof van 19 januari 2005 schept licht in de “duistere” stedenbouwhandhaving en zal cascade van “intrekkingsprocedures” veroorzaken”, *T.B.O.* 2005, (220), 224). Het heeft betrekking op de straftoemeting en is derhalve een strafuitsluitende verschoningsgrond (in dezelfde zin: Gent, 26 november 2004 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, *T.B.O.* 2005, 224; Gent, 8

oktober 2004, *T.R.O.S.* ; Gent, 30 januari 2004 aangehaald door S. LUST, *C.D.P.K.*
; Gent, 9 januari 2004, *T.M.R.* Gent, 2 januari 2004 aangehaald door I.
VAN GIEL en Y. LOIX, *T.B.O.* 2005, 224; Gent, 19 december 2003, *T.M.R.* ; Gent,
7 november 2003 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, *T.B.O.* 2005, 224; Gent, 3
november 2003 aangehaald door ; Gent,
24 oktober 2003, *T.M.R.* ; Gent, 10 oktober 2003,
(impliciet) Brussel, 18 november 2003, *T.M.R.* ; Corr. Gent, 25 mei 2004,
T.M.R. Corr. Veurne, 12 maart 2004, aangehaald door
; Corr. Gent, 6 januari 2004, met verwijzing naar Gent, 21 november
2003, onuitg.; Corr. Brugge, 4 november 2003 aangehaald door
R. MORTIER, "Hoe sterk is de ketting... 12 jaar later?", *T.M.R.* 2003, die het
heeft over "de nieuwe regelgeving met betrekking tot het verval van de strafsanctie voor het
instandhouden van stedenbouwkundige inbreuken"; M. FAURE, F. VERBRUGGEN en I.
BORREMAN, "Recente ontwikkelingen inzake het leefmilieu- en stedenbouwstrafrecht", in
K. en M. DEKETELAERE (eds.), *Jaarboek Milieurecht* 2003, Brugge, Die Keure, 2003,
(223), 289; V. TOLLENAERE, "Het handhavingsbeleid inzake ruimtelijke ordening opnieuw
gewijzigd", *T.M.R.* 2004, (2), 7 die verwijst naar Gent, 2 januari 2004 en 7 november 2003,
onuitg.; I. VAN GIEL, "Eerste arrest van het Arbitragehof over de ongrondwettigheden van
het verjaringsdecreet ruimtelijke ordening (noot onder Arbitragehof nr. 22 juli
2004), *R.W.* VERBRUGGEN en I. BORREMAN, "Afgelopen?
Toch niet. Bouwmisdrijven, verjaringstermijnen en rechtszekerheid na het decreet van 4 juni
2003", *T.B.O.* ; G. DEBERSAQUES, "Handhaving", in B. HUBEAU en W.
VANDEVYVERE (eds.), *Handboek Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw*, Brugge, Die
Keure, 2004, 827-828 voor wie "de libellering van het derde lid ... [lijkt] te duiden in de
richting van een beslissende grond van verschoning" en die daartegenover een uitspraak van
de bevoegde minister en de toelichting door de indieners van het voorstel van decreet plaatst;
P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, o.c., nr. 20 die voorhouden dat "de strafuitsluiting
zoals geformuleerd door artikel 146 DRO [...] als het ware een bestanddeelsluiting uit het
instandhoudingsmisdrijf [is], zoals dit wordt bepaald in de eerste paragraaf van voormeld
artikel"; S. LUST, *T.R.O.S.* 2004, 195 die toegeeft dat artikel 146, derde lid DORO "lijkt
erop te wijzen dat het enkel om een strafuitsluitingsgrond zou gaan" maar ten onrechte stelt
dat "de bewoordingen terzake niet duidelijk zijn" wat haar doet teruggrijpen naar "de
bedoeling van de decreetgever"; zie ook M. BOES, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven",
R.W. 2003-04, (601), 619 die eensdeels het derde lid van artikel 146 DORO als een
strafuitsluitingsgrond bestempelt (nr. 45) en anderdeels van oordeel is dat "er van een misdrijf
geen sprake meer is" (nr. 46); B. BOUCKAERT en T. DE WAELE, *Ruimtelijke Ordening en
Stedenbouw in het Vlaamse Gewest*, Brugge, Vanden Broele, 2004, 324 die geen standpunt
innemen; anders: Gent, 10 december 2004 aangehaald door I. VAN GIEL en Y. LOIX, *T.B.O.*
; Corr. Dendermonde, *T.M.R.* ; Corr. Dendermonde, 27 oktober 2003, *NjW*
, *T.M.R.* ; Corr. Dendermonde, 20 oktober 2003, *T.M.R.*
Corr. Dendermonde, 29 september 2003, *C.D.P.K.* ;
Corr. Dendermonde, 13 september 2004, , *T.R.O.S.* 2004, 191; A. VAN
BRABANT, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven (decreet van 4 juni 2003), *Waarvan Akte*
2003/4-5-6, 5). De zin van het bepaalde in artikel 146, derde lid DORO kan niet worden
omgebogen door verklaringen die aan de aanneming ervan zijn voorafgegaan, te laten

voorgaan op de duidelijke tekst van die uitzonderingsbepaling (in dezelfde zin: Arbitragehof nr. , 2 februari 2005; sommige auteurs verwijzen derhalve ten onrechte naar de parlementaire voorbereiding: P. FLAMEY, J. BOUSQUET en F. JUDO, *o.c.*, nr. 18, 22 en 25; J. GHYSELS, *l.c.*, 1304; S. LUST, *C.D.P.K.* 2004, 525, *T.R.O.S.* 2004, 195; S. LUST, "Het Handhavingsdecreet gedeeltelijk vernietigd: over de "verjaring" van stedenbouwmisdrijven, de Hoge Raad voor het Herstelbeleid en de keuze van de herstelmaatregel" (noot onder Arbitragehof nr. 19 januari 2005), *RABG*).

Die strafuitsluitende verschoningsgrond heeft enkel betrekking op de bestraffing of de strafwaardigheid van het bewezen misdrijf. Het laat het bewezen (verschoond) misdrijf zodoende bestaan en derhalve ook de burgerlijke gevolgen ervan. (in dezelfde zin: Cass., 29 januari 1974, *Arr.Cass.* H. BEKAERT, *Théorie générale de l'excuse en droit pénal*, Brussel, Bruylant, 1957, nr. 63, 65, 68, 69, 72, 73, 116, 124-126; H. BEKAERT, "Algemene theorie over de verschoning in het strafrecht", *R.W.* 1956-57, (1241), 1254; L. DUPONT en R. VERSTRAETEN, *o.c.*, nr. 510; C.J. VANHOUDT en W. CALEWAERT, *o.c.*, nr. 801, 900-901; C. VAN DEN WYNGAERT, *o.c.*, 224; S. VAN DYCK en J. VANANROYE, "Het lot van de burgerlijke vordering bij toepassing van de strafuitsluitende verschoningsgrond uit art. 5 2 Sw.", *T. Strafr.* 2004, (189), 190: "Een strafuitsluitende verschoningsgrond heft immers enkel de strafwaardigheid van de strafbaar gestelde gedraging op, zonder afbreuk te doen aan haar onrechtmatigheid"; anders (impliciet): Antwerpen, 19 november 2003,).

De toepassing van de strafuitsluitende verschoningsgrond van artikel 146, derde lid DORO maakt geen grond van verval of onontvankelijkheid van de strafvordering uit in de zin van Hoofdstuk IV van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering (mutatis mutandis in dezelfde zin: Cass., 9 maart 2004, ; Cass., 4 september 2001,).

Aan het arrest van het Hof van Cassatie van 24 februari 2004 (Cass., 24 februari 2004,) ligt een gewijzigde kwalificatie van de herstellvordering ten grondslag.

De herstellvordering wordt thans gekwalificeerd als een vordering tot teruggave en heeft derhalve een civielrechtelijk karakter. Die vordering strekt ertoe in het algemeen belang de gevolgen van het misdrijf ongedaan te maken (in dezelfde zin: Cass., 22 februari 2005,). Het strekt tot het doen verdwijnen van de onrechtmatige toestand (in dezelfde zin: Cass., 22 februari 2005,) Uit het civielrechtelijk karakter van de teruggave vloeit voort dat zij het voorwerp uitmaakt van een burgerlijke vordering die strekt tot het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade.

De "rechtsoverdracht tot herstel van de schade, door een misdrijf veroorzaakt" bedoeld in artikel 3 Voorafgaande Titel Sv. omvat zowel de vordering tot schadevergoeding krachtens

artikel 1382 B.W. als de vordering tot teruggave zoals bedoeld in de artikelen 44 Sw., 161 en 189 Sv. waaronder de voorliggende herstellvordering op grond van artikel 149 DORO.

De herstelmaatregel is geen straf maar een maatregel van burgerlijke aard (in dezelfde zin: Cass., 9 september 2004, *Arbitragehof nr. 1*; Cass., 2 maart 2004, *Arbitragehof nr. 2*; 28 april 2004; R. VEKEMAN, "De verjaring van de stedenbouwmisdrijven", *T. Gem.* 2003, (246), 254). Artikel 149 DORO beoogt niet de strafbaarstelling van een gedraging maar het herstel van de onrechtmatige toestand die door het (verschoond) stedenbouwmisdrijf is ontstaan (in dezelfde zin: Cass., 22 februari 2005, *Arbitragehof nr. 3*).

Uit het voorgaande volgt dat de strafrechter na de strafuitsluitende verschoonbaarheid te hebben vastgesteld, zijn bevoegdheid behoudt om over de voorliggende herstellvordering uitspraak te doen en om de gevorderde herstelmaatregel op te leggen (in dezelfde zin: Arbitragehof nr. 4, 19 januari 2005, overweging B.4).

De herstellvordering werd ingesteld bij vordering van de gemachtigde ambtenaar van 21 februari 1997.

De vordering werd regelmatig (art. 149 DORO) en tijdig (art. 26 Voorafgaande Titel Sv.) ingesteld. Het bij decreet van 4 juni en 21 november 2003 gewijzigd artikel 149 DORO vereist niet dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering opnieuw moet overwegen of aan die wijzigingen moet aanpassen (in dezelfde zin: Cass., 23 november 2004, *Arbitragehof nr. 5*). Artikel 149, tweede lid DORO is nog niet in werking getreden (art. 198bis DORO).

De inbreuk van instandhouding is bewezen en maakt een onrechtmatige toestand uit.

De herstellvordering is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk. Aan de rechtbank komt geen opportuniteitsbeoordeling van het gevorderde herstel toe (in dezelfde zin: Arbitragehof nr. 6, 1 maart 2005, overweging B.18.2; Cass., 15 juni 2004, *Arbitragehof nr. 7* en *Arbitragehof nr. 8*).

R.v.St., *Arbitragehof nr. 9*, 2 april 2004, *R.W.* 2004-05, 306, noot). Er ligt geen proces-verbaal van vaststelling door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van vrijwillig herstel voor (art. 152 DORO). De beklaagde betwist niet de feitelijke en juridische grondslag van de herstellvordering die op zich een afdoende motivering is (in dezelfde zin: Cass., 4 december 2001, *R.W.*, *Arbitragehof nr. 10*). De herstellvordering moet niet negatief gemotiveerd zijn (Cass., 16 december 2003, *T.R.O.S.* 2003-05, 100).

De bouwwerken worden instandgehouden zonder de wettelijk vereiste voorafgaande stedenbouwkundige vergunning. Er zijn geen elementen die de herstellvordering zouden aantasten door machtsverschrijding of machtsafwending (in dezelfde zin: Cass., 3 maart 2004, *Arbitragehof nr. 11*). De hersteltermijn wordt hierna bepaald in functie van de omvang van het herstel.

Gezien de hiernavolgende artikelen :

Wetboek strafvordering art. 185,187,188,190,194,197

Voorafgaande titel Wetboek strafvordering art. 21

Wet 15.06.1935 art. 2,14,31,32,33,34,35,36,37,41

*** *** ***

OM DEZE REDENEN :

De rechtbank statuerende **OP TEGENSPRAAK;**

Verklaart het verzet ontvankelijk.

Stelt vast dat het vonnis van 21 december 1999, vervallen is.

En opnieuw rechtdoende:

VERBETERT en VULT de dagvaarding als volgt aan:

Verdacht van te

- A. tussen 17 juni 1992 en 17 juni 1994, op een niet te bepalen data, in meerdere malen, verbouwingswerken te hebben doorgevoerd aan een vergunde bergruimte en kelder en dit in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 3 juni 1991 en de regularisatievergunning van 21 februari 1994,
- B. vanaf 17 juni 1994 tot 9 januari 1998 (bevel tot dagvaarding), dit bouwwerk in stand te hebben gehouden.

STELT VAST dat de strafvordering m.b.t. het uitvoeren van de verbouwingswerken vervallen is door verjaring.

STELT VAST dat de instandhouding van deze bouwwerken, niet meer strafbaar is.

VERWIJST beklagde tot zijn deel van de kosten van het verstekvonnis, betekeningskosten inbegrepen, en de kosten van het verzet, deze te wijten zijnde aan het persoonlijk toedoen van beklagde, in totaal begroot op de som van 81,90 euro, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheek van huidig vonnis.

VERWIJST beklagde tot haar deel van de kosten van het verstekvonnis, betekeningskosten inbegrepen, en de kosten van het verzet, deze te wijten zijnde aan het persoonlijk toedoen van beklagde, in totaal begroot op de som van 81,71 euro, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheek van huidig vonnis.

*** *** ***

BEVEELT op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur het herstel van de plaats in de vorige toestand binnen een termijn van één jaar, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W., door de strikte naleving van de bouwvergunning van 18 mei 1992 onder verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag.

ZEGT VOOR RECHT dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklagde op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Aldus gevonnist in openbare zitting van de **DERTIENDE KAMER**,
14 juni 2005, alwaar zetelden:

}, Ondervoorzitter, enige rechter,
}, Substituut Procureur des Konings,
}, Afgevaardigd Adjunct-griffier.